

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **MB-RADIO, s. r. o.**, se sídlem Havlíčkova 884, Mladá Boleslav, zastoupeného Mgr. Janem Krátkým, advokátem se sídlem Na Kozině 1438, Mladá Boleslav, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, za účasti: **Rádio Dobrý den, spol. s r. o.**, se sídlem Papírová 537, Liberec, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2011, čj. CUN/2317/2011, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2011, čj. 8 A 296/2011 – 40,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2011, čj. 8 A 296/2011 – 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2009, čj. mal/4690/09 (dále jen „první rozhodnutí žalované“), žalovaná udělila osobě zúčastněné na řízení (dříve společnost KALENDÁŘ LIBEREČKA, spol. s r. o.) licenci k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio „Dobrý den“, s využitím souboru technických parametrů Mladá Boleslav – Bradlec 103,5 MHz/200 W, na dobu 8 let od právní moci tohoto rozhodnutí. Tímto rozhodnutím žalovaná zároveň odmítla žádosti žalobce a ostatních žadatelů o udělení licence. Rozsudkem ze dne 5. 11. 2009, čj. 6 Ca 219/2009 – 68, Městský soud v Praze zrušil první rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalované proti rozhodnutí městského soudu rozsudkem ze dne 24. 11. 2010, čj. 9 As 35/2010 – 131 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

2. Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2010, čj. mal/1394/2010, žalovaná rozhodla stejně jako ve svém prvním rozhodnutí, tj. udělila osobě zúčastněné na řízení licenci k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio „Dobrý den“. Městský soud v Praze zrušil

toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 19. 1. 2011, čj. 5 A 146/2010 – 51, a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

3. Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2011, čj. CUN/2317/2011, žalovaná znovu udělila osobě zúčastněné na řízení licenci k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio „Dobrý den“ na dobu 8 let od právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

4. Žalobce napadl posledně jmenované rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který jej rozsudkem ze dne 15. 12. 2011, čj. 8 A 296/2011 – 40, zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

5. Městský soud připomněl, že kritéria, která žalovaná hodnotí při udělování licence [§ 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“)], nejsou aritmeticky ověřitelná. Z rozhodnutí žalované musí být patrné, proč udělila licenci určitému žadateli, jakým způsobem tento žadatel naplnil zákonná kritéria a z jakých důvodů je naplnil ve vyšší míře než neúspěšný účastník.

6. Úkolem soudu při přezkumu rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení je posoudit, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud je povinen zhodnotit, zda žalovaná posoudila žádosti účastníků z hlediska stejných kritérií a zda uvážila o všech skutečnostech, které jsou patrné z podaných žádostí a předložených materiálů.

7. Městský soud posuzoval zejména způsob, jakým se žalovaná vypořádala se závěry vyslovenými v rozsudku čj. 5 A 146/2010 – 51. Dovedil, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné a skutkový stav, z něhož žalovaná vycházela, nemá oporu ve spisech. Žalovaná nevymezila rozsah informačního zpravodajství z Libereckého regionu a z Mladoboleslavského regionu. Dále neuvedla konkrétní důvody, kvůli kterým upřednostnila osobu zúčastněnou na řízení. Z přihlášky této osoby do licenčního řízení vyplynulo, že vysílání provozované na základě předmětné licence by mělo být propojeno s vysíláním, které funguje již na základě existující licence. Žalovaná připustila prolínání licencí.

8. Žalovaná nevysvětlila, z jakého důvodu hodnotila méně příznivě přínos programové skladby žalobce k rozmanitosti stávající nabídky rádií. Nevypořádala se ani s programovou nabídkou žalobce zahrnující pořady „Hity Mladoboleslava“, „Hlas Mladoboleslava“ nebo zpravodajství v případě živelných pohrom, nenadálých událostí, atp. Žalovaná dostatečně neozřejmila, proč upřednostnila formát nabízený osobou zúčastněnou na řízení před formátem žalobce, který je úzce zaměřen na Mladoboleslavsko.

9. Podle městského soudu žalovaná opět řádně nezdůvodnila posouzení kritéria podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. přínosu k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin. Závěr žalované, že žalobce nemá v tomto směru zkušenosti, a proto upřednostnila osobu zúčastněnou na řízení, byl nepatřičný. Pokud by žalovaná postupovala tímto způsobem, nový uchazeč by nikdy nemohl získat licenci.

III.

10. Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

11. Stěžovatelka zdůraznila, že informace, jejichž hodnocení městský soud požadoval, nemůže vyžadovat po žadatelích v rámci licenčního řízení. Byla toho názoru, že vymezila rozsah vysílaných informací o Liberecku a Mladoboleslavsku. Převážný podíl budou tvořit informace zaměřené na Mladoboleslavsko. Stěžovatelka nemá právo tento podíl určovat, protože licenční podmínky navrhuje žadatel (§ 16 odst. 4 zákona o vysílání). Požadavek na doplnění informace o tomto podílu byl v rozporu se zákonem, protože k projednání programové skladby slouží veřejné slyšení.

12. Stěžovatelka nesouhlasila s městským soudem, že předmětná licence není novou licenci. Zdůraznila, že se jedná o novou licenci, která spojuje úspěšné prvky z vysílání v jiném regionu s prvky zaměřenými na region Mladoboleslavska.

13. Stěžovatelka byla přesvědčena, že dostatečně zdůvodnila, proč v licenčním řízení uspěla osoba zúčastněná na řízení. Nabídla nezužující hudební formát, který tvoří 70% vysílacího času, důraz na informace z Mladoboleslavska a jedinečný studentský pořad.

14. Dále stěžovatelka citovala rozsudek čj. 5 A 146/2010 – 51, ve kterém městský soud vyslovil, že žalobcem nabízený hudební formát je již v regionu zastoupen. Podle tohoto rozsudku rovněž nebylo možno žalované (nyní stěžovatelce) vytýkat, že považovala za podstatný prvek žádosti úspěšného žadatele jedinečný studentský pořad a že pozitivně hodnotila jeho zkušenosti s vyhledáváním a předáváním informací z kulturního, společenského a sportovního života.

15. Stěžovatelka doplnila, že příznivě hodnotila zkušenosti osoby zúčastněné na řízení se získáváním a předáváním informací z Mladoboleslavska a s podporou menšin v tomto regionu. Vítězný žadatel zde dosud nevysílal, výtka soudu upozorňující na možnou diskriminaci jiných žadatelů proto nebyla případná. Stěžovatelka uzavřela, že hodnotila i pořad Hity Mladoboleslavska, a to v rámci posuzování programové nabídky a kritéria původní tvorby.

IV.

16. Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

17. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

18. Kasační stížnost je důvodná.

19. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru městského soudu, že rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné. Stěžovatelka dostala pokynu městského soudu, vyslovenému v rozsudku čj. 5 A 146/2010 – 51, a vymezila, jaký podíl vysílání budou tvořit informace o Mladoboleslavsku. Na str. 7 svého rozhodnutí uvedla, že „[t]o neznamená, že se ve vysílání zpravodajství neobjeví také informace z Liberecka (resp. informace podstatné i pro dění na celém území České republiky), avšak převážný podíl budou tvořit informace zaměřené na Mladoboleslavsko.“

20. Toto odůvodnění nebylo zcela přesné. Během veřejného slyšení dne 12. 5. 2009 zástupce osoby zúčastněné na řízení (resp. jejího právního předchůdce) uvedl, že „[p]ředpokládáme stejné schéma a že bude dán stejný prostor i mladoboleslavskému regionu.“ Odlišné tvrzení, kterým by osoba zúčastněná na řízení změnila či popřela svůj původní předpoklad, není ve správním spise obsaženo. Vítězný žadatel zřejmě předpokládal totožný podíl informací o Mladoboleslavsku a Liberecku, nikoliv převážný podíl informací o Mladoboleslavsku. Spatřoval tedy výhody

svého projektu v prolínání informací z obou regionů, protože tyto oblasti jsou v mnoha ohledech propojeny (viz níže). Dílčí pochybení stěžovatelky v nepřesnosti odůvodnění však nevedlo k nezákonnosti jejího rozhodnutí.

21. Na tomto místě zdejší soud připomíná, že stěžovatelka rozhoduje v licenčním řízení na základě správního uvážení (viz např. rozsudek ze dne 30. 11. 2004, čj. 3 As 24/2004 – 79, č. 739/2006 Sb. NSS), které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz rozsudek ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48, obdobně též rozsudky ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 – 55, či ze dne 19. 5. 2004, čj. 5 Azs 60/2004 – 52).

22. Stěžovatelka řádně a přezkoumatelně zdůvodnila, jakým způsobem programy žalobce a osoby zúčastněné na řízení naplnily jednotlivá kritéria uvedená v § 17 odst. 1 zákona o vysílání a proč v licenčním řízení uspěla osoba zúčastněná na řízení. Podle názoru stěžovatelky byl její projekt vhodnější z hlediska § 17 odst. 1 písm. c) a g) zákona o vysílání, tj. kritéria přínosu programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým vysíláním pokryto, a kritéria přínosu k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.

23. Z hlediska § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání stěžovatelka považovala za stěžejní následující prvky žádosti osoby zúčastněné na řízení. Program Rádio „Dobry den“ (1) přinese v daném regionu nové programové prvky spočívající v kombinaci širokého záběru posluchačů, úzké vazby na region a nezužujícího hudebního formátu, (2) bude klást důraz na zpravodajské informace z regionu Mladoboleslavsko, ale ve vysílání se objeví i informace z Liberecka, což přinese „*pozitivní synergické efekty*“, protože regiony Liberecko a Mladoboleslavsko jsou historicky, průmyslově a turisticky spjaté, (3) nabídne jedinečný studentský pořad „Student Music Box“, který se velmi osvědčil ve vysílání provozovaném osobou zúčastněnou na řízení na základě licence z roku 2008, ve vysílání provozovaném na základě posuzované licence bude spolupracovat se studenty z Mladoboleslavska. Stěžovatelka příznivě hodnotila i skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení dlouhodobě působí v oblasti vyhledávání a předávání informací z kulturního, sportovního, společenského a praktického života. Vítězný žadatel doložil tuto činnost emailovou korespondencí s tiskovým oddělením města Mladá Boleslav. V žádosti o licenci rovněž uvedl, že je vydavatelem měsíčníku pro kulturu, sport a společenský život s názvem „Kalendář Liberecka“ a čtvrtletníku „V“ informujícího o běžných i neobvyklých místech, lidech, zajímavostech.

24. Dále stěžovatelka popsal programovou nabídku žalobce a porovnal její přínos s programovou skladbou Rádía „Dobry den“. Zjistila, že hudební formát AC, který nabídl žalobce, je v regionu již zastoupen, a sportovní přenosy a zpravodajství na daném území vysílá program ČRo 1 Radiožurnál (byť ne v takové míře, jakou předpokládal žalobce). V programu MB-RADIO se nadto nevyskytl natolik silný a jedinečný bod, jaký nabídl vítězný žadatel, a to studentský pořad „Student Music Box“. Stěžovatelka uzavřela, že přínos programové skladby žalobce k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání by byl tudíž jen částečný. Kombinace shora uvedených stěžejních bodů žádosti osoby zúčastněné na řízení naopak přesvědčila stěžovatelku, že program Rádio „Dobry den“ naplnil kritérium podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání ve vyšší míře než projekt žalobce.

25. Zdejší soud nepřisvědčil městskému soudu, že se stěžovatelka nevyřádala s programovou nabídkou žalobce zahrnující pořady „Hity Mladoboleslavsko“, „Hlas Mladoboleslavsko“, atp. Pořad „Hity Mladoboleslavsko“ (podporující místní amatérské

nebo začínající hudební skupiny a interprety) stěžovatelka zohlednila a příznivě hodnotila v rámci kritéria podle § 17 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání, tj. přínosu uchazeče pro rozvoj původní tvorby. Ostatní žalobcem navrhované programy stěžovatelka upozadila s ohledem na jedinečný studentský pořad, který nabídl vítězný žadatel. Stěžovatelka přitom řádně ozřejmila jeho přednosti a přínos. Vzhledem k tomu, že tento pořad měl zcela odlišný obsah a zaměřoval se na odlišnou skupinu posluchačů než pořady nabízené žalobcem (např. pořad „Hlas Mladoboleslavská“ či pořad přispívající k informovanosti o Evropské unii), stěžovatelka mohla jen obtížně hodnotit přínosnost či vhodnost těchto programů podle objektivně měřitelných kritérií. Jejich vzájemné posouzení spadalo do rámce správního uvážení stěžovatelky.

26. Při posuzování kritéria uvedeného v § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání stěžovatelka považovala za dostačující příslib osoby zúčastněné na řízení spolupracovat s neziskovými organizacemi zaměřujícími se na práci s obyvateli ohroženými sociálním vyloučením a organizacemi pečujícími o národnostní menšiny a cizince. Stěžovatelka rovněž zohlednila příslib spolupráce se Sborem Jednoty bratrské v Mladé Boleslavi. Ve vztahu k žádosti žalobce stěžovatelka vzala v úvahu příslib (již předjednané) spolupráce s místními úřady, institucemi a neziskovými organizacemi. Žalobce zamýšlel zahrnout do svého programu pořad „Slovensky, nejen pro Slováky“, který by se zaměřoval na zahraniční, zejména slovenské zaměstnance v regionu, a pořad „Společný svět“, který by byl připravován ve spolupráci s občanským sdružením Jekhetani Luma – Společný svět, o. s., a který by se dotýkal romské otázky.

27. Po srovnání uvedených návrhů žadatelů o licenci stěžovatelka uzavřela, že kritérium podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání lépe naplňuje osoba zúčastněná na řízení, protože již působí v oblasti získávání a zpracovávání informací týkajících se menšin a má s touto činností zkušenosti (srov. záznam z veřejného slyšení ze dne 12. 5. 2009, str. 7). Stěžovatelka tak upřednostnila „*reálné působení oproti příslibům spolupráce*“.

28. Nejvyšší správní soud shledal, že rozhodnutí stěžovatelky obstálo z hlediska rozsahu soudního přezkumu správního uvážení (viz odst. 21). Stěžovatelka postupovala v souladu se zákonem o vysílání a správním řádem, nedopustila se žádného procesního pochybení. Odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky je logické a srozumitelné. Jsou z něj jasně seznatelné úvahy, které vedly stěžovatelku k přesvědčení, že osoba zúčastněná na řízení lépe naplnila požadavky zákona o vysílání.

29. Stěžovatelka dostala požadavkům, které jsou kladeny na odůvodnění rozhodnutí o udělení licence ustanovením § 18 odst. 3 zákona o vysílání a judikaturou zdejšího soudu. Již v rozsudku ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005 – 298, č. 1119/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že z odůvodnění rozhodnutí o udělení licence „*musí být zřejmé a přezkoumatelné, jak každé z kritérií stanovené pro udělení licence naplnil každý z žadatelů, a proč Rada pro rozhlasové a televizní vysílání licenci udělila, resp. neudělila*“ (obdobně srov. též rozsudek ze dne 15. 3. 2007, čj. 6 As 11/2005 – 119). Musí z něj rovněž vyplývat, „*z jakých důvodů nebyla tato kritéria naplněna žadatelem, případně proč byla ostatními žadateli naplněna méně než úspěšným žadatelem*“ (rozsudek ze dne 18. 5. 2005, čj. 4 As 34/2004 – 53, obdobně též rozsudek ze dne 6. 8. 2010, čj. 7 As 32/2010 – 243).

30. Stěžovatelka nevybočila z mezí správního uvážení, ani jej nezneužila, své úvahy přezkoumatelně zdůvodnila. Soud proto do jejího správního uvážení nezasáhl (srov. rozsudek čj. 5 Azs 47/2003 – 48, obdobně též usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 10. 1995, sp. zn. III. ÚS 101/95).

31. Stěžovatelce je třeba přisvědčit i v tom ohledu, že posuzovaná licence je novou licencí. Kmitočet, který měl být „obsazen“ v rámci licenčního řízení, nebyl „dokrývacím kmitočtem“ s nedostatečnou bonitou, který by vedl pouze ke zlepšení signálu na daném území. Jednalo se naopak o kmitočet, který měl na tomto území vést k samostatnému pokrytí vysílacím signálem (srov. rozsudek ze dne ze dne 30. 11. 2006, čj. 8 As 61/2005 – 91). Proto stěžovatelka vyhlásila samostatné licenční řízení, jehož výsledkem bylo vydání nové licence. Byť tedy osoba zúčastněná na řízení bude vysílat na Mladoboleslavsku ve stejném časovém rozsahu a ze stejného zařízení (což stěžovatelka připustila i v kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu čj. 6 Ca 219/2009 – 68) jako dosud v Libereckém regionu, bude k tomu oprávněna na základě nové licence.

32. Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto jej zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm městský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí městský soud rozhodne rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu